

Sygn. akt VI Ka 382/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Katarzyna Rubel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w J.U. Z.

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2019 r.

sprawy M. S. (1)ur. (...) w K.

s. W. i L. z domu G.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 8 kwietnia 2019 r. sygn. akt II K 1622/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. S. (1),

II. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 382/19

UZASADNIENIE

M. S. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 28 września 2018 r. w J. woj. (...) na ulicy (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki P. (...) o nr rej. (...), będąc pod wpływem substancji psychoaktywnej w postaci amfetaminy w stężeniu 110 ng/ml, które to stężenie amfetaminy oddziaływało na ośrodkowy układ nerwowy w sposób równoważny z działaniem alkoholu etylowego w stężeniu powyżej 0,05 promila w chwili pobrania próby krwi,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2019 r. w sprawie sygn. akt II K 1622/18:

I. uznał oskarżonego M. S. (1) za winnego tego, że 28 września 2018 r. w J. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki P. (...) o nr rej. (...), będąc pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w stężeniu 110 ng/ml krwi, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania 28 września 2018 r. w godz. od 2:20 do godz. 3:15 przyjmując, że jest on równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, z wyjątkiem pojazdów, do których prowadzenia wymagane jest prawo jazdy kat. A i AM w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu M. S. (1) okres zatrzymania prawa jazdy od 27 września 2018 r. do 16 października 2018 r. zobowiązując oskarżonego do zwrotu prawa jazdy organowi, który je wydał;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. (1) świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu (...);

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zarzucił powyższemu wyrokowi orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernie surowego środka karnego w postaci odebrania M. S. (1) uprawnień do kierowania pojazdami z kategorii B1, podczas gdy Sąd pominął takie ustalenia faktyczne przy wymiarze środka karnego, iż w/w kategoria jest mu niezbędna do pracy zawodowej i nie jest to również typ pojazdu w którym oskarżony dopuścił się popełnienia czynu zabronionego, a zatem tak surowe wymierzenie środka karnego doprowadziło do wymierzenia kary, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.

Wobec powyższych zarzutów obrońca wnosi na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. o zmianę środka karnego określonego w punkcie III dyspozytywnej części wyroku w ten sposób, iż oskarżonego M. S. (1) nie pozbawiać uprawnień do kierowania pojazdami do których prowadzenia wymagana jest kategoria B1.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesiony w apelacji zarzut wskazywał na rażącą niewspółmierność orzeczonego środka karnego poprzez odebranie oskarżonemu M. S. (1) uprawnień do kierowania pojazdami z kategorii B1, gdyż posiadanie tych uprawnień jest mu niezbędne do wykonywania pracy zarobkowej.

Należy zwrócić uwagę, że zaskarżonym wyrokiem sąd I instancji orzekł w stosunku do oskarżonego M. S. (1) (na podstawie art. 42§2 k.k.) środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres trzech lat (najniższy przewidziany wskazanym przepisem), wyłączając z tego pojazdy, do których wymagane jest prawo jazdy kat. A i AM. Nie sposób zatem nie zauważyć, że sąd ten orzekł środek karny w najniższym możliwym wymiarze, a do tego wyłączył z zakresu jego działania dodatkowo pojazdy, do których prowadzenia wymagane jest prawo jazdy kat. A i AM. Orzeczone zatem środki karne nie może zostać uznany za rażąco, niewspółmiernie surowy wobec oskarżonego M. S. (1).

Zgodnie z powszechnie przyjętym zarówno orzecznictwie, jak i doktrynie poglądem, sąd zobowiązany jest do orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych takiego rodzaju, jaki odpowiada rodzajowi pojazdu, którym poruszał się sprawca w czasie popełnienia przestępstwa. Ograniczając zakres orzeczonego zakazu nie może pominąć pojazdów mechanicznych odpowiadających pojazdowi, który prowadził w chwili inkryminowanego zdarzenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2009r., sygn. V KK 364/08, OSNwSK 2009/1/167; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r., sygn. III KK 387/06, OSNwSK 2006/1/2384).

W tej sytuacji nie mógł sąd meriti ograniczyć obowiązywanie orzeczonego zakazu przez wyłączenie z jego zakresu pojazdów, do których kierowani uprawnia prawo jazdy kat. B1. Oskarżony bowiem w chwili zdarzenia kierował samochodem osobowym, do którego kierowania uprawnia prawo jazdy kat. B.

Należy nadto zauważyć, że z dowodów przeprowadzonych w toku postępowania odwoławczego (dokumentów dotyczących zatrudnienia oskarżonego) nie wynika aby oskarżony wykonywał zawód ściśle związany z uprawnieniami do kierowania pojazdami z kat. B1. Oskarżony M. S. (1) zatrudniony jest w firmie „(...)” J. S. jako pracownik wielooperacyjny, monter instalacji sanitarnych, kierowca. Z opinii o pracowniku (k.82) wynika, że do jego obowiązków należy demontaż i montaż instalacji wodnych, kanalizacyjnych, gazowych i grzewczych a charakter pracy wiąże się również z częstymi dojazdami samochodem służbowym na awarie oraz przewóz pracowników. Nie ma zatem żadnych przeszkód aby oskarżony nadal był zatrudniony w tej firmie a przez okres obowiązywania zakazu nie wykonywał jedynie obowiązków kierowcy.

Należy pamiętać, że rażąca niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy orzeczona kara bądź suma zastosowanych kar zasadniczych i środków karnych wymierzonych przez sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia szkodliwości społecznej czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osoby skazanej. Innymi słowy, tylko wtedy można uznać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość.

Oczywistym jest, iż zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym przypadku, lecz wyłącznie wówczas, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy między nią a kara sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej rażącej. Taka sytuacja w ocenie Sądu Okręgowego, nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Reasumując stwierdzić należy, że apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie a zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

Ze względu na trudną sytuację materialną w jakiej znajduje się oskarżony sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.).